

Sygn. akt VIII GC 288/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Kądziołka

Protokolant: Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko S. O.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda A. L. na rzecz pozwanego S. O. kwotę 10.800 zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem kosztów procesu.

VIII GC 288/17

UZASADNIENIE

A. L. w dniu 31 marca 2017 r. złożył pozew przeciwko S. O. - jako członkowi zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w K., odpowiedzialnemu za jej zobowiązania na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. - o zapłatę kwoty 394.650 zł z ustawowymi odsetkami od 2 lutego 2017 r. oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powołał się na prawomocny wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Łodzi z 1 sierpnia 2013 r., wydany w sprawie X GC 332/13, przeciwko Przedsiębiorstwu (...) sp. z o.o. w K., na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.. Dalej wskazał, że na mocy umowy przelewu nabył stwierdzoną wyrokiem zaocznym wierzytelność od spółki (...), po czym Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z 19 października 2015 r. w sprawie sygn. akt X GCo 190/15 nadał na jego rzecz klauzulę wykonalności. Powód podkreślił, że w stosunku do spółki (...) zachodzi oczywista bezskuteczność egzekucji prowadzonej na rzecz jego i innych wierzycieli przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sulęcinie M. M., pod sygn. Km 1180/16. Powód wezwał pozwanego do zapłaty bądź do polubownego załatwienia sporu, wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Powód wskazał dalej, że obecnie spółka (...) nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej, adres siedziby jest od kilku lat nieaktualny, nie posiada ona zarządu, a także nie odbiera korespondencji i od lat nie składa sprawozdań oraz nie spłaca zobowiązań. Jednocześnie powód zaznaczył, że spółka posiada dwie nieruchomości w S., z których jest prowadzona egzekucja, przy czym są to jedyne składniki majątku spółki. Pozwany w stosunku do tych nieruchomości dokonywał czynności w zamiarze pokrzywdzenia wierzycieli, przede wszystkim spółki (...), albowiem ustanawiał hipoteki po wytoczeniu powództwa, ponadto na jednej z nich ustanowił na rzecz osoby trzeciej dożywotną i bezpłatną osobistą służebność mieszkania.

W dniu 5 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GNc 159/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda w kwotę 394.650 zł z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie liczonymi w stosunku rocznym od 2 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.934 zł tytułem kosztów postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty S. O. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany wskazał przede wszystkim na brak legitymacji czynnej po stronie powoda, ponieważ nabył on wierzytelność na podstawie umowy powierniczego przelewu wierzytelności, która wygasła z dniem 31 grudnia 2016 r., na skutek braku zapłaty przez powoda kwoty wskazanej w umowie. Nadto pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia przez powoda wysokości szkody, a także braku bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce (...), która nadal toczy się. Dodatkowo pozwany podniósł zarzut braku winy w niezłożeniu wniosku o ogłoszeniu upadłości spółki (...), albowiem krótko po powołaniu go do zarządu został pozbawiony faktycznego wpływu na zarządzanie spółką – nie miał dostępu do dokumentów finansowych i księgowych.

W sprzeciwie pozwany wniósł także o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia postępowania upadłościowego spółki (...), prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim pod sygnaturą V GUp 10/13, oraz postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie Km 1180/16 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sulęcinie M. M..

W piśmie procesowym z 17 sierpnia 2017 r. powód odniósł się do twierdzeń sprzeciwu składając nowe wnioski dowodowe, m.in. aneks zmieniający umowę powierniczego przelewu wierzytelności, mocą którego strony przedłużyły termin zapłaty kwoty wskazanej w umowie do dnia 31 grudnia 2017 r. Ponadto podtrzymał dotychczasowe twierdzenia i zaznaczył, że do stwierdzenia przesłanki bezskuteczności egzekucji nie jest niezbędne uzyskanie postanowienia o umorzeniu egzekucji, zaś wykazanie tej bezskuteczności może nastąpić za pomocą wszelkich środków dowodowych. W ocenie powoda w sprawie występują wszystkie przesłanki konieczne dla ustalenia odpowiedzialności pozwanego za długi spółki (...). Odnośnie wniosku o zawieszenie postępowania złożonego przez pozwanego powód wskazał, że nie zasługuje on na uwzględnienie.

Wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania - z uwagi na prowadzone postępowanie upadłościowe spółki (...) oraz postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1180/16 - został oddalony na rozprawie 12 września 2017 r.

Na rozprawie 1 marca 2018 r. pozwany złożył nowe wnioski dowodowe związane z czynnościami podejmowanymi w czasie trwania niniejszego procesu w postępowaniu upadłościowym spółki (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego 1 października 2006 r. Prezesem zarządu spółki od początku jej istnienia był S. O..

Wpis dotyczący S. O. jako członka organu uprawnionego do reprezentacji spółki został wykreślony z KRS w dniu 22 października 2015 r., na wniosek S. O. złożony 14 października 2015 r., do którego załączono pismo datowane na 8 lipca 2015 r. W piśmie tym - adresowanym do spółki (...) - S. O. poinformował o tym, że składa niezwłocznie rezygnację z funkcji prezesa zarządu.

Fakty niesporne, nadto: odpis pełny z KRS z 23.11.2015 r. (k. 14-16 verte 24);

pismo pozwanego z 10.10.2015 r. (k. 17);

pismo pozwanego z 08.07.2015 r. (k. 18).

Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. zajmowała się wynajmowaniem własnych nieruchomości i podnajmem innych nieruchomości. W latach 2012 - 2013 bieżącymi sprawami spółki zajmował się prezes zarządu S. O. oraz zatrudniony na podstawie umowy o pracę na stanowisku prokurenta D. M.. Księgowość spółki była prowadzona przez biuro rachunkowe w G..

Majątek spółki stanowiły dwie nieruchomości położone w S., z których jedna zabudowana była budynkiem mieszkalnym i przemysłowym. (...) te (dla których prowadzone są przez Sąd Rejonowy w Sulęcinie księgi wieczyste o numerach (...) i (...)) zostały wniesione aportem do spółki przez współnika S. O.. Wcześniej właścicielami tej nieruchomości byli rodzice D. M.. W okresie, kiedy D. M. zajmował się sprawami spółki, spółka posiadała samochód osobowy marki M. (...) roku klasy E.

Obecnie D. M. nie zajmuje się sprawami spółki, umowa o pracę została z nim rozwiązana.

Dowód: zeznania świadka D. M. (k. 231-232).

Wyrokiem z 1 sierpnia 2013 r., wydanym w sprawie X GC 332/13, Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. kwotę 369.000 zł z ustawowymi odsetkami od 1 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 18.450 zł tytułem kosztów sądowych i kwotę 7.217 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 10 września 2013 r.

Postanowieniem z 31 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Łodzi nadał powyższemu tytułowi egzekucyjnemu, jako natychmiast wykonalnemu, klauzulę wykonalności.

Dowód: wyrok w sprawie X GC 332/13 (k. 8);

postanowienie w sprawie X GC 332/13 z 31 października 2013 r. (k. 9).

Od 2009 r. spółka (...) zaprzestała składania sprawozdań finansowych. Sąd Rejonowy w Zielonej Górze - Sekcja Windykacji (...) - wzywał do złożenia zaległych sprawozdań za lata 2009, 2010, 2011.

Dowód: wezwanie z Sądu Rejonowego w Zielonej Górze (k. 132).

28 sierpnia 2015 r. A. L. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. umowę zatytułowaną "Umowa powierniczego przelewu wierzytelności".

W § 1 umowy wskazano, że jej przedmiotem jest przeniesienie przez cedenta na rzecz powiernika (A. L.) wymagalnych wierzytelności, tj. określenie zasad powierniczego przelewu wierzytelności, przysługujących cedentowi od Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., zwanej w umowie dłużnikiem. W § 2 umowy zapisano, że cedentowi przysługują od dłużnika wierzytelności wynikające z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Łodzi, wydanego 1 sierpnia 2013 r. w sprawie X GC 332/13, w kwocie głównej 369.000 zł z ustawowymi odsetkami od 1 września 2012 r., kosztami sądowymi w wysokości 18.450 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 7200 zł. W § 3 umowy cedent oświadczył, że przelewa na rzecz powiernika wierzytelności opisane w § 2.

§ 4 umowy otrzymał następujące brzmienie:

1. W zamian za wierzytelność przelaną przez cedenta na rzecz powiernika, zgodnie z § 3 niniejszej umowy, powiernik zobowiązuje się w terminie od dnia 31 grudnia 2016 roku zapłacić na rzecz cedenta łączną kwotę 260 000 zł.

2. Z chwilą bezskutecznego upływu terminu określonego w ust. 1 niniejszego paragrafu (brak zapłaty, o której mowa w ust. 1), wierzytelność będąca przedmiotem niniejszej umowy zostanie z dniem następnym przeniesiona z powiernika na cedenta (przelew zwrotny), niniejsza umowa wygasa, a powiernik będzie zobowiązany zwrócić cedentowi oryginały dokumentów dotyczących wierzytelności.

3. Strony za obopólną zgodą dopuszczają możliwość zmiany terminu oraz kwoty określonych w ust. 1 niniejszego paragrafu.

W § 7 ust. 1 umowy wskazano, że powiernik może w szczególności wykonywać następujące czynności powiernicze: a) prowadzić działania zmierzające do spełnienia świadczenia (zapłacenia wierzytelności), b) zbywać wierzytelności na rzecz osób trzecich. W § 7 ust. 1 umowy zapisano z kolei, że powiernik ma prawo podzlecać wykonanie czynności powierniczych innemu podmiotowi.

W § 12 ust. 1 umowy strony oświadczyły, że niniejszą umowę zawarto na czas określony, w § 12 ust. 2: że w sprawach nieuregulowanych niniejszą umową stosuje się obowiązujące przepisy kodeksu cywilnego, w § 12 ust. 3: że wszelkie zmiany niniejszej umowy wymagają formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Umowa została podpisana przez A. L., natomiast prezes i członek zarządu spółki (...) podpisali umowę w obecności notariusza.

Dowód: umowa powierniczego przelewu wierzytelności (k. 31-36).

Postanowieniem z 19 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Łodzi - w sprawie X GCo 190/15 - nadał wyrokowi wydanemu w sprawie X GC 332/13 klauzulę wykonalności na rzecz A. L., na którego przeszło uprawnienie dotychczasowego wierzyciela w zakresie należności głównej w wysokości 369.000 zł z ustawowymi odsetkami od 1 września 2012, kosztami sądowymi w wysokości 18.450 zł oraz kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 7200 zł. W uzasadnieniu postanowienia wskazane zostało, że przejście wierzytelności przysługującej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. nastąpiło na podstawie umowy przelewu wierzytelności, jest stwierdzone dokumentem prywatnym z podpisami urzędowo potwierdzonymi i nastąpiło to po powstaniu tytułu egzekucyjnego (w uzasadnieniu postanowienia nie wskazano daty umowy przelewu).

Dowód: postanowienie w sprawie X GCo 190/15 z 19 października 2015 r. (k. 11-12);

postanowienie o sprostowaniu oczywistej omyłki z 12 listopada 2015 r. (k. 10).

4 września 2015 r. A. L. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w O. umowę zatytułowaną (...).

9 stycznia 2017 r. strony podpisały aneks Nr (...) do (...) zawartego w dniu 4 września 2015 r. W aneksie wskazano, że został on zawarty wobec ustaleń stron, dokonanych przy weryfikacji raportu powiernika z 27 grudnia 2016 r., oraz po przeprowadzonych negocjacjach dotyczących terminu ważności wiążących strony umów o powierniczym przelewie wierzytelności, a także w przedmiocie partycypacji przez strony w kosztach wykonywania z nich postanowień. Na mocy aneksu zmieniono m.in. § 8 (...) w zakresie sposobu dokonywania przez spółkę (...) opłat sądowych na rachunek sądu bądź komornika w sprawach zmierzających do zaspokojenia wierzytelności wobec dłużników, ponadto spółka (...) zobowiązała się w części do pokrycia poniesionych przez powiernika kosztów wyjazdów oraz zwrotu kosztów poniesionych opłat, wyszczególnionych w raporcie powiernika, a także zobowiązała się każdego miesiąca do pokrywania powiernikowi części poniesionych przez niego kosztów wyjazdów, związanych z wykonywaniem przez niego obowiązków wynikających z realizacji zawartego (...), w zryczałtowanej kwocie miesięcznej wynoszącej maksymalnie 2000 zł netto. Zaznaczono, że warunkiem płatności tej kwoty jest wcześniejsze zaakceptowanie zgłoszonych przez powiernika czynności przez spółkę, wynagrodzenie przysługuje jedynie za czynności uprzednio zaakceptowane przez spółkę i faktycznie wykonane.

Ponadto w aneksie wskazano – co do "Umowy o powierniczym przelewie wierzytelności" dotyczącej wierzytelności wobec Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w K., zawartej z dłużnikiem w dniu 28 sierpnia 2015 r. – że zgodnie z § 3 ust. 2 "porozumienia" oraz zgodnie z § 4 ust. 3 "Umowy o powierniczym przelewie wierzytelności" strony postanawiają o zmianie terminu zapłaty stanowiącego o ważności "Umowy o powierniczym przelewie wierzytelności" z 28 sierpnia 2015 r., i tak:

w treści wyżej wymienionej umowy w § 4 ust. 1 zapis "**do dnia 31 grudnia 2016 roku**" zmieniają na "**do dnia 31 grudnia 2017 roku**".

Dowód: Aneks nr (...) (k. 127-131).

A. L. złożył wniosek o wszczęcie przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sulęcinie M. M. - na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie X GC 332/13 - egzekucji przeciwko spółce (...).

Sprawa prowadzona jest pod sygnaturą Km 1180/16.

W piśmie z 19 października 2016 r. komornik sporządził zawiadomienie o przyłączeniu do toczącej się egzekucji z nieruchomości, dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w Sulęcinie księga wieczysta o numerze (...). Ponadto komornik sporządził 8 listopada 2016 r. zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości, dla której prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w Sulęcinie księga wieczysta o numerze (...).

W piśmie z dnia 28 lutego 2017 r. komornik poinformował wierzyciela A. L., że przeciwko spółce (...) prowadzone są trzy postępowania egzekucyjne: z wniosku A. D., z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego w G., z wniosku A. L., przy czym stan zadłużenia wynosi 913.659,90 zł. Egzekucja prowadzona jest z dwóch nieruchomości, dla których Sąd Rejonowy w Sulęcinie prowadzi księgi wieczyste o numerach: (...) i (...). Komornik wskazał w odniesieniu do nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...), że wartość rynkowa tej nieruchomości określona została przez biegłego podejściem dochodowym oraz podejściem porównawczym na kwotę 697.000 zł. Czynność powyższa została przez dłużnika zaskarżona, a sprawa nie jest jeszcze rozstrzygnięta. Komornik wyjaśnił również, że nieruchomości dłużnika stanowią jedyny skuteczny sposób prowadzenia egzekucji.

W księdze wieczystej o numerze (...) wpisane są hipoteki:

- hipoteka przymusowa wierzyciela - Skarbu Państwa Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. na kwotę 22.799,80 zł,
- hipoteka umowna na zabezpieczenie wierzytelności wierzyciela hipotecznego A. D. (wierzytelność z umowy pożyczki zawartej 16 maja 2013 r. przez wierzyciela hipotecznego i (...) sp. z o.o. w S.) na kwotę 160.000 zł,
- hipoteka umowna na zabezpieczenie wierzytelności wierzyciela hipotecznego A. D. (wierzytelność z umowy o budowę lokalu zawartej 4 stycznia 2013 r. przez wierzyciela hipotecznego i (...) sp. z o.o. w S.) na kwotę 500.000 zł,
- hipoteka przymusowa wierzyciela - Skarbu Państwa Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. na kwotę 41.826,60 zł.

Łącznie suma hipotek wynosi 724.626,40 zł, w tym hipoteki A. D.: 660.000 zł.

Nieruchomość, dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), jest nieruchomością zabudowaną, została obciążona prawem osobistym J. i B. M. w postaci dożywotniej i bezpłatnej służebności mieszkania, polegającej na prawie korzystania z całego budynku mieszkalnego.

W księdze wieczystej o numerze (...) wpisane są hipoteki: hipoteka umowna łączna zwykła na rzecz wierzyciela hipotecznego Banku Spółdzielczego w O. (...) na kwotę 230.000 zł, trzy hipoteki przymusowe wierzyciela - Skarbu Państwa Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. na kwoty: 18.852,80 zł, 549,90 zł, 42.485,20 zł. Łącznie suma hipotek wynosi 291.887,90 zł.

Nieruchomość, dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), jest niezabudowana.

Rzeczoznawca majątkowy mgr inż. S. U. sporządził datowany na 15 maja 2017 r. operat szacunkowy, w którym wskazał, że wartość rynkowa nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), wynosi 54.800 zł.

Dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji (k. 21);

zawiadomienie o przyłączeniu do toczącej się egzekucji (k.20);

pismo wyjaśniające komornika z 28 lutego 2017 r. (k. 19);

odpisy z ksiąg wieczystych (k. 27-30);

operat szacunkowy (k.85-116).

Sąd Rejonowy w Sulęcinie w sprawie I Co 104/17 rozpoznał wniosek A. D., Naczelnika Urzędu Skarbowego w G., A. L. - jako wierzycieli dłużnika Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w K. - o odjęcie dłużnikowi zarządu nieruchomościami i ustanowienie nowego zarządcy. Postanowieniem z 4 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Sulęcinie odjął zarząd (...) i (...) dłużnikowi i ustanowił zarządcę nieruchomościami w osobie wierzyciela A. L..

A. L., jako zarządca nieruchomości, sporządził sprawozdanie początkowe datowane na 14 czerwca 2017 r., w którym wskazał, że próby kontaktu zarówno z dłużnikiem jak i z domownikami przedmiotowej nieruchomości nie przynoszą efektu. Wyjaśnił również powiązania rodzinne między domownikami nieruchomości i prokurentem spółki (...).

Dowód: sprawozdanie z zarządu (k. 120-123);

postanowienie Sądu Rejonowego w Sulęcinie z 4 kwietnia 2017 r. (k. 124).

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim ogłosił upadłość (...) sp. z o.o. w S.. Postępowanie prowadzone jest obecnie pod sygnaturą V GUp 10/13. Sporządzona została lista wierzytelności, na której pod pozycją 28 i 29 widnieje jako wierzyciel A. D., z tytułu wierzytelności z umowy pożyczki zawartej 16 maja 2013 r. z (...) sp. z o.o. na kwotę 160.000 zł oraz z tytułu umowy z 4 stycznia 2013 r. o budowę lokalu, zawartej z (...) sp. z o.o., na kwotę 500.000 zł.

Z listy wierzytelności wynika, że suma uznanych wierzytelności wynosi 9.856.534,19 zł, suma niezuczonych wierzytelności wynosi 1.148.391,86 zł.

W postępowaniu upadłościowym na zlecenie syndyka masy upadłości rzeczoznawca majątkowy sporządził "Wyciąg z opisu i oszacowania", w którym wskazane zostało, że oszacowana wartość przedsiębiorstwa spółki (...) wynosi 15.100.598,48 zł.

Fakty niesporne nadto: lista wierzytelności (k. 162-172);

"Wyciąg z opisu i oszacowania" (k. 133-161).

W postępowaniu upadłościowym spółki (...) 7 sierpnia 2017 r. sporządzony został częściowy plan podziału funduszy masy upadłości, w którym wskazano, że kwota przypadająca z podziału, tj. 2.500.000 zł, zaspokoi wierzycieli II kategorii w 100%, wierzycieli III kategorii w 100%, wierzycieli IV kategorii w 63,05%.

Zarzuty do częściowego podziału planu złożył A. L. wskazując, iż wierzycielom paulińskim przysługuje w pierwszej kolejności prawo do zaspokojenia z pozyskanej z tej nieruchomości pożytków. Postanowieniem z 6 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim odrzucił zarzuty wskazując, że w istocie A. L. zaskarżył plan podziału, który jest dla niego korzystny, a wnosi o zmianę na niekorzystny dla siebie. Mając na uwadze, że pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, Sąd Rejonowy zarzuty odrzucił.

Na rozprawie 23 stycznia 2018 r. sędzia-komisarz w sprawie V GUp 10/13 postanowił oddalić wnioski o odwołanie przetargu i zaniechanie sprzedaży przedsiębiorstwa upadłej spółki w całości. Sędzia-komisarz stwierdził, że do akt wpłynęła jedna oferta, która pochodzi od (...) sp. z o.o. sp.k. w Ś., spółka ta proponuje nabycie przedsiębiorstwa za cenę netto 17.110.000 zł (brutto 21.045.300 zł). Syndyk masy upadłości potwierdził, że otrzymał wadium w wysokości 1.510.059,85 zł.

Fakty niesporne nadto: częściowy plan podziału funduszy masy upadłości (k. 250-253);

postanowienie sędziego-komisarza z 6 lutego 2018 r. (k. 255-261);

protokół z 23 stycznia 2018 r. - wydruk (k. 247-249).

Pismem z 6 stycznia 2017 r., doręczonym 26 stycznia 2017 r., A. L. wezwał S. O. do zapłaty kwoty 394.650 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia wezwania, powołując się na art. 299 k.s.h. oraz na wyrok zaoczny Sądu Okręgowego w Łodzi z 1 sierpnia 2013 r., wydany w sprawie X GC 332/13. W piśmie tym wskazano na fakt oczywistej bezskuteczności egzekucji, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sulęcinie M. M., z powodu ustanowienia przez S. O. wcześniej hipotek umownych na nieruchomościach na sumę 660.000 zł, na rzecz osób trzecich, ze szkodą dla spółki i z pokrzywdzeniem wierzycieli. Ponadto w piśmie powołano się na podejmowane przez S. O. czynności, wyrządzające szkodę spółce (...), polegające na podejmowaniu zobowiązań z powziętym zamiarem ich nieregulowania, niepłacenie bieżących należności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, obciążenie nieruchomości należących do spółki (...) na rzecz osób trzecich w celu udaremnienia zaspokojenia wierzytelności w drodze egzekucji komorniczej.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania i odbioru (k. 22-25).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powód A. L.) – jako następca prawny (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. – domagał się zasądzenia od pozwanego - jako członka zarządu Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w K., odpowiedzialnego za jej zobowiązania na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. - kwoty 394.650 zł.

Powództwo jest nieuzasadnione z dwóch niezależnych przyczyn: po pierwsze uzasadniony okazał się podniesiony w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, po drugie powód nie wykazał przesłanki bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce (...), która nadal jest w toku.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań - w pierwszej kolejności dotyczących legitymacji czynnej po stronie powodowej - zaznaczenia wymaga, że zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Regulacja ta jest istotna m.in. z uwagi na zmiany dotyczące okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (zob. art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.), zmieniające się okoliczności faktyczne mogą bowiem modyfikować przedmiot postępowania i przedmiot orzekania. W przypadku, gdy w toku sprawy doszło do zmiany okoliczności faktycznych, strona może co do zasady aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej (por. art. 217 § 1 k.p.c.).

Po przedstawieniu powyższych wstępnych uwag natury procesowej wskazać trzeba, że zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Umowa przelewu wierzytelności jest umową o podwójnym skutku zobowiązująco - rozporządzającym, co wynika wprost z art. 510 § 1 k.c., zgodnie z którym umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Co do zasady umowa przelewu wierzytelności przenosi więc wierzytelność na nabywcę.

W obrocie prawnym funkcjonują również umowy przelewu powierniczego (przelew w celu inkasa). Przelew powierniczy sprowadza się do przeniesienia wierzytelności na cesjonariusza, który zobowiązuje się do jej ściągnięcia we własnym imieniu, lecz na rachunek cedenta [por. K. Z. (...), t. 6, 2014; G. K., w: K., Komentarz KC, t. III, Cz. ogólna, 2014].

Istotę tej umowy wyjaśnił Sąd Najwyższy wyroku z 27 czerwca 2001 r., wydanego w sprawie II CKN 602/00. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że celem "umowy o powierniczy przelew wierzytelności" jest ściąganie (inkaso) tej wierzytelności. Przelew w celu ściągania (inkasa) ma charakter czynności powierniczej [por. również wyrok Sąd Najwyższy z dnia 21.10.1999 r., I CKN 111/99]. W umowie leżącej u podstaw przelewu w celu ściągania jedna ze stron zobowiązuje się wobec drugiej do podjęcia czynności zmierzających do uzyskania zapłaty od dłużnika przelanej wierzytelności. W ich zakres wchodzi nie tylko czynności prawne, ale i działania innego rodzaju. Dlatego omawianej umowy nie można uważać za zlecenie (art. 734 § 1 k.c.), lecz za nienazwaną umowę o świadczenie usług, do której przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio (art. 750 k.c.). Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że strona podejmująca się ściągania przelanej wierzytelności pieniężnej może się zobowiązać do dokonania wszelkich niezbędnych czynności zmierzających do uzyskania od dłużnika kwoty, na którą wierzytelność ta opiewa. W takim wypadku zakres działań składających się na świadczenie tej strony wyznaczają przede wszystkim normy prawne regulujące szeroko rozumiane dochodzenie wierzytelności oraz okoliczności, w jakich doszło do przelewu w celu ściągania. Gdy zaś strony dokładniej określą działania, które mają być podjęte dla ściągania wierzytelności, świadczenie będące przedmiotem zobowiązania strony przyjmującej zlecenie obejmuje te właśnie określone działania.

Nie budzi wątpliwości ani w doktrynie, ani w orzecznictwie, że w umowie powierniczego przelewu wierzytelności w celu jej ściągania dopuszczalne jest zamieszczenie warunku rozwiązującego, stwierdzającego, że w razie niedokonania przez cesjonariusza na rzecz cedenta w określonym terminie należności ściągniętej od dłużnika umowa traci swą moc, a zbywca staje się ponownie wyłącznie uprawnionym do wierzytelności objętej przelewem. Na skutek ziszczenia się takiego warunku, wierzytelność powraca do cedenta, który we własnym zakresie może podejmować próby jej wyegzekwowania [por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 października 2003 r., V CK 285/02].

Myśl tą rozwinął Sąd Najwyższy wyroku z 23 lutego 2011 r. (V CSK 277/10), w którym przyjęto, że w umowie powierniczego przelewu wierzytelności w celu jej ściągania dopuszczalne jest zamieszczenie warunku rozwiązującego, stwierdzającego, że w razie niedokonania przez cesjonariusza na rzecz cedenta w określonym terminie należności ściągniętej od dłużnika umowa traci swą moc, a zbywca staje się ponownie wyłącznie uprawnionym do wierzytelności objętej przelewem. Na skutek ziszczenia się takiego warunku, wierzytelność powraca do cedenta, który we własnym zakresie może podejmować próby jej wyegzekwowania [por. również wyr. SN z 21.10.1999 r., I CKN 111/99; wyr. SN z 27.6.2001 r., II CKN 602/00; wyr. SN z 8.7.2011 r., IV CNP 103/10; a także: K. Z.: (...), t. 6, 2014; G. K., w: K., Komentarz KC, t. III, Cz. ogólna, 2014].

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że powód wywodzi swoją legitymację czynną z zawartej ze spółką (...) w dniu 28 sierpnia 2015 r. umowy zatytułowanej "Umowa powierniczego przelewu wierzytelności", zmienionej aneksem Nr (...) do (...) zawartej w dniu 4 września 2015 r. Analiza zapisów umowy z 28 sierpnia 2015 r., w powiązaniu z zapisami § 8 (...) (który znany jest Sądowi w brzmieniu nadanym aneksem, powód nie przedłożył bowiem pełnego tekstu (...)) wynika, że strony omawianych czynności prawnych, tj. spółka (...) oraz powód, nazywany w umowach powiernikiem, zawarły umowę przelewu powierniczego (przelew w celu inkasa). Co więcej strony postanowiły o powrotnym przejściu wierzytelności na wierzyciela wprowadzając do umowy przelewu "do inkasa" warunek rozwiązujący (art. 89 k.c.) - por. cytowany w części uzasadnienia obejmującej stan faktyczny § 4 ust. 2 "Umowy powierniczego przelewu wierzytelności". Strony określiły termin, w którym warunek (zapłata na rzecz cedenta kwoty 260.000 zł) winien się ziścić na dzień 31 grudnia 2016 roku. Termin ten został przedłużony aneksem do 31 grudnia 2017 r. Aneks został zawarty w formie zastrzeżonej przez strony w § 12 ust. 3 umowy z 28 sierpnia 2015 r.

W konsekwencji - powołując się na treść umów łączących powoda i spółkę (...), a także mając na uwadze art. 89 k.c. - przyjąć trzeba, że o ile w dacie złożenia pozwu (31 marca 2017 r.) powód posiadał legitymację do dochodzenia opisanej w pozwie wierzytelności, o tyle w dacie orzekania (15 marca 2018 r.) legitymacji tej już nie posiadał, albowiem z dniem 1 stycznia 2018 r. dochodzona wierzytelność samoistnie powróciła do spółki (...), jako skutek ziszczenia się warunku rozwiązującego. Powód nie przedstawił bowiem w toku procesu po dniu 1 stycznia 2018 r. ani kolejnego aneksu przedłużającego termin na dalszy okres, ani dowodu wskazującego na ziszczenie się warunku (dowodu zapłaty kwoty

260.000 zł). Wspomnieć trzeba, że strona pozwana po 1 stycznia 2018 r. podtrzymywała zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, czemu dał wyraz pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 30 stycznia 2018 r. wskazując na fakt, że określony w złożonym przez powoda aneksie termin upłynął bezskutecznie.

Uzupełniając powyższe rozważania wskazać trzeba, że nawet gdyby nie potraktować umowy zatytułowanej "Umowa powierniczego przelewu wierzytelności" jako umowy o powierniczy przelew wierzytelności, której celem jest ściągnięcie (inkaso) wierzytelności, to wówczas należałoby zakwalifikować ją jako umowę przelewu wierzytelności zawartą pod warunkiem, którym jest zdarzenie w postaci zapłaty przez powoda na rzecz spółki (...) kwoty 260.000 zł.

W tym względzie wskazać trzeba, że w doktrynie i orzecznictwie przyjęto pogląd, że niewykonanie umowy jest nie tylko wynikiem woli dłużnika, lecz z reguły rezultatem wielu różnych okoliczności, przez co może być, w określonej sytuacji, warunkiem rozwiązującym [por. orzeczenia Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1999 r., I CR 7/95, z 8 marca 2002 r., III CKN 748/00 i z 9 października 2003 r., V CK 285/02, por także: Kodeks Cywilny Komentarz, red. dr hab. K. O., rok 2018, wydanie 18, L., M. P., P.: Kodeks Cywilny Komentarz, 2015, t. I, E. G., P. M. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 8, W. 2017]. Z kolei w postanowieniu z 22 marca 2013 r. w sprawie III CZP 85/12 (7) Sąd Najwyższy wskazał, że co do zasady dopuszczalne jest dokonanie czynności prawnej, której skutek zależeć będzie od spełnienia lub niespełnienia świadczenia przez stronę.

Na tle rozpoznawanej sprawy, wobec braku ze strony powoda dowodów świadczących o zapłacie na rzecz spółki (...) kwoty 260.000 zł przyjąć trzeba, że nie ziścił się warunek, od którego strony uzależniły przejście wierzytelności na rzecz powoda, co uzasadnia brak legitymacji czynnej po jego stronie na dzień orzekania.

Powyższe rozważania stanowią samoistną przesłankę do oddalenia powództwa w niniejszej sprawie, dodatkowo wskazać jednak trzeba, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala przyjąć, iż powód udowodnił przesłankę bezskuteczności egzekucji, będącą podstawą odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z art. 299 § 1 k.s.h.

Przechodząc do rozważań w zakresie podstawy prawnej kierowanego przeciwko pozwanemu S. O. roszczenia wskazać trzeba, że zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h.: jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Obecnie w doktrynie i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. ma charakter odszkodowawczy [por. np. uchwała SN z 7.11.2008 r. w sprawie III CZP 72/08 i późniejsze orzeczenia] i powstaje poprzez fakt poniesienia przez wierzyciela szkody, która polega na powstaniu w majątku wierzyciela uszczerbku, który z kolei ma źródło w braku możliwości wyegzekwowania należności od spółki, bądź też w obniżeniu potencjału majątkowego spółki, spowodowanego z winy członka zarządu. Szkada jest podstawą odpowiedzialności członka zarządu z art. 299 § 1 k.s.h., przy czym zarówno powstanie szkody, jak i inne przesłanki odpowiedzialności, tj. wina i związek przyczynowy, funkcjonują na zasadzie domniemania ustawowego. Odpowiedzialność odszkodowawcza członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powstaje w sytuacji, kiedy egzekucja prowadzona przeciwko członkowi zarządu okaże się bezskuteczna, a członek zarządu nie uwolni się od odpowiedzialności na podstawie art. 299 § 2 k.s.h. Członek zarządu może przy tym wykazać, że wierzyciel nie poniósł szkody (obalenie domniemania szkody, wynikającego z faktu bezskuteczności egzekucji), bądź wykazać, że szkoda wierzyciela nie ma związku z prowadzeniem spraw spółki, które członek zarządu prowadził z należytą starannością (obalenie domniemania winy).

Przyjmując pogląd o odszkodowawczym charakterze roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h., przy ocenie zasadności roszczenia powoda, należało zbadać: 1) czy roszczenie stwierdzone powołanym w pozwie tytułem egzekucyjnym istniało w czasie, gdy członkiem zarządu spółki był pozwany (ta okoliczność została wykazana i jest niekwestionowana), 2) czy egzekucja tych roszczeń przeciwko spółce (...) okazała się bezskuteczna.

Co do tej drugiej przesłanki istnieje między stronami niniejszego procesu spór. Nie budzi przy tym wątpliwości, że zgodnie z art. 6 k.c. bezskuteczność egzekucji powinien udowodnić powód. Temu ciężarowi powód nie sprostał.

Podzielić należy pogląd, wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 9 kwietnia 2008 roku (w sprawie V CSK 527/07) oraz w wyroku z 31 stycznia 2007 roku (w sprawie II CSK 417/06), zgodnie z którym bezskuteczności egzekucji można dowodzić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu. W orzecznictwie rozstrzygnięte zostało również, że dla wykazania przesłanki bezskuteczności egzekucji nie w każdym wypadku wymagane jest złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko spółce, przyjmuje się, że wierzyciel nie musi podejmować takich działań, gdyby byłoby oczywiste, że okażą się one bezcelowe. Jednocześnie w orzecznictwie podkreśla się, że decydujące znaczenie dla oceny zasadności powództwa z art. 299 k.s.h. ma stan majątkowy spółki - dłużnika, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.). Dla przyjęcia odpowiedzialności członków zarządu na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. konieczne jest jednoznaczne stwierdzenie, że zaspokojenie z majątku spółki nie jest możliwe w chwili zamknięcia rozprawy. Jeśli po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki [por. wyrok Sądu Najwyższego z 30 maja 2008 roku, III CSK 12/08 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2006 roku, V CSK 319/06].

W rozpoznawanej sprawie aktualnie prowadzona jest egzekucja z tytułu wykonawczego, jakim jest wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie X GC 332/13, egzekucja prowadzona jest z dwóch nieruchomości, dla których Sąd Rejonowy w Sulęcinie prowadzi księgi wieczyste o numerach (...) i (...).

Stanowisko powoda o bezskuteczności egzekucji - mimo jej formalnego trwania - opierało się o założenie, że nieruchomość (...), jest obciążona prawem osobistym J. i B. M. w postaci dożywotniej i bezpłatnej służebności mieszkania i tym samym trudno zbywalna. Ponadto powód wywodził, że obie nieruchomości obciążone są hipotekami, których łączna wartość przewyższa wartość tych nieruchomości. Co więcej powód wskazywał, że jednym z wierzycieli hipotecznych (posiadającym wierzytelności w najwyższych kwotach) jest A. D., nieruchomość dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...) została bowiem obciążona na jego rzecz dwiema hipotekami umownymi: na kwotę 160.000 zł na zabezpieczenie wierzytelności z umowy pożyczki zawartej 16 maja 2013 r. przez wierzyciela hipotecznego i (...) sp. z o.o. w S. oraz na kwotę 500.000 zł na zabezpieczenie wierzytelności z umowy o budowę lokalu zawartej 4 stycznia 2013 r. przez wierzyciela hipotecznego i (...) sp. z o.o. w S.. Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w K. jest dłużnikiem rzeczowym A. D., natomiast jego dłużnikiem osobistym jest (...) sp. z o.o. w S., wobec której obecnie prowadzone jest postępowanie upadłościowe. W toku niniejszego procesu powód twierdził, że A. D. zapewne zaspokoi się w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego z nieruchomości o numerze (...), będącej własnością spółki (...), a nie w toku postępowania egzekucyjnego spółki (...), a to z kolei - zdaniem powoda - oznacza bezskuteczność egzekucji prowadzonej przez powoda z tytułu wykonawczego, jakim jest wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie X GC 332/13, mimo tego, że komornik tej egzekucji nie umorzył (postępowanie wciąż się toczy).

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy, w tym dowody zawnioskowane przez stronę pozwaną na ostatniej rozprawie z 1 marca 2018 r. w celu udowodnienia twierdzeń dotyczących aktualnego stanu postępowania upadłościowego spółki (...), w tym możliwości sprzedaży przedsiębiorstwa upadłej spółki za cenę, która pozwoli zaspokoić A. D. i wszystkich innych wierzytelności upadłej w całości, a nawet spowoduje powstanie nadwyżki podlegającej zwrotowi na rzecz upadłej spółki (którym to faktom powód nie zaprzeczał podnosząc jedynie, że złożył środek zaskarżenia w postępowaniu upadłościowym), przyjmując trzeba, że powód nie udowodnił, iż egzekucja przeciwko spółce - będąca obecnie w toku - zakończy się brakiem wyegzekwowania wierzytelności z wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie X GC 332/13. Ciężar wykazania tego faktu, jako przesłanki z art. 299 § 1 k.s.h. - co jeszcze raz należy podkreślić - spoczywa na powodzie. Zauważyć trzeba, że przy takim sposobie argumentowania powód winien w niniejszym procesie przede wszystkim wykazać, że A. D. wybierze sposób zaspokojenia swojej wierzytelności postępowaniu egzekucyjnym z nieruchomości o numerze (...), będącej własnością spółki (...), a nie w toku postępowania egzekucyjnego spółki (...). Miarodajnym dowodem tego faktu mogłyby być

wyłącznie zeznania A. D. w charakterze świadka, takiego dowodu powód jednak nie zawnioskował. Ponadto w świetle wspomnianych wyżej twierdzeń i dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną na rozprawie z 1 marca 2018 r. wskazać trzeba, że brak możliwości zaspokojenia się przez A. D. w postępowaniu upadłościowym, który można było uznać za uprawdopodobniony na etapie składania pozwu, na dzień zamknięcia rozprawy nie może już być tak oceniony. Przeciwnie, można domniemywać, że w przypadku sprzedaży przedsiębiorstwa spółki (...) za cenę netto 17.110.000 zł (oferent wpłacił już wadium w wysokości 1.510.059,85 zł), A. D. zostanie zaspokojony w postępowaniu upadłościowym, a to oznacza, że jego wierzytelność, zabezpieczona hipoteką na (...) spółki (...), wygaśnie (zgodnie z art. 94 ustawy o księgach wieczystych i hipotece wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki). Tym samym możliwe będzie zaspokojenie wierzyciela z wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie X GC 332/13. Uzupełniając powyższe rozważania dodać trzeba, że powód nie wyjaśnia w żaden sposób sprzeczności w swoich twierdzeniach, z jednej strony twierdzi bowiem, że nieruchomości (...), jako obciążona prawem osobistym, jest trudno zbywalna, z drugiej strony twierdzi, że A. D. miałby zaspokoić się z tej właśnie nieruchomości, a nie w postępowaniu upadłościowym spółki (...).

W obecnym stanie rzeczy nie można więc przyjąć, że została wykazana przesłanka bezskuteczności egzekucji, a to oznacza, że powództwo należało oddalić, niezależnie od omówionej na pierwszym miejscu kwestii związanej z brakiem legitymacji czynnej po stronie powoda na dzień zamknięcia rozprawy.

Ustalając stan faktyczny Sąd opierał się przede wszystkim na przedstawionych przez strony dowodach pisemnych w postaci odpisów i kserokopii dokumentów prywatnych i urzędowych. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości faktów, wynikających z przedłożonych przez drugą stronę odpisów i kserokopii dokumentów, tym samym dowody te mogły posłużyć do ustaleń faktycznych, zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c., 245 k.p.c. i art. 308 § 2 k.p.c. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Nadto zasadnicza część okoliczności faktycznych sprawy nie była między stronami sporna. Stan faktyczny sprawy uzupełniony został zeznaniami świadka D. M., które zostały uznane za wiarygodny dowód w sprawie, okoliczności przedstawione przez tego świadka okazały się jednak nieistotne dla rozstrzygnięcia.

Strona pozwana powołała w sprzeciwie od nakazu zapłaty dowód z opinii biegłego sądowego, jednakże nie uiściła zaliczki na poczet wydatków związanych z przeprowadzeniem tego dowodu, zaś wniosek o przywrócenie terminu do uiszczenia zaliczki został odrzucony postanowieniem wydanym na rozprawie 1 marca 2018 r. Nie został przeprowadzony zawnioskowany przez pozwanego dowód z przesłuchania stron, ponieważ żadna ze stron nie stawiała się na rozprawę w dniu 30 stycznia 2018 r. i nie usprawiedliwiła swojego niestawiennictwa (pозwany był zobowiązany do złożenia zwolnienia lekarskiego, na które powoływał się pełnomocnik pozwanego, jednakże zobowiązania tego nie wykonał).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i art. 100 zdanie drugie k.p.c. rozstrzygając, że pozwany wygrał proces w całości. Na koszty procesu zasądzone na rzecz pozwanego składają się koszty zastępstwa procesowego, ustalone na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.